

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/32/2020
Identifikačné číslo spisu: 7216225536
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7216225536.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q. B., trvale bytom v S. XX, zastúpeného JUDr. Henrietou Hirjakovou, advokátkou so sídlom v Michalovciach, Nám. Osloboditeľov 1, proti žalovanému BONUL, s. r. o. , so sídlom v Nitre, Novozámocká 224, IČO: 36 528 170, zastúpenému JUDr. Luciou Špaňovou, advokátkou so sídlom v Nitre, Fraňa Mojtu 23, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a iné, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 28 Cpr 15/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 CoPr 3/2018 zo 16. januára 2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 28 Cpr 15/2017-122 z 5. októbra 2017, konanie v časti žaloby o zaplatenie náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru za výpovednú dobu dvoch mesiacov v sume 1.013,76 eura s úrokmi z omeškania vo výške 5,5 % ročne od 1. októbra 2016 do zaplatenia a v časti žaloby o zaplatenie náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru v sume 2.844,16 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne od 1. októbra 2016 do zaplatenia, zastavil; v prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol; žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie právne vec odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 1 ods. 4, § 59 ods. 1, 2, § 71 ods. 1, 3, § 79 ods. 1, 4, 5 Zákonníka práce, § 34 Občianskeho zákonníka vecne tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu založeného pracovnou zmluvou z 30. septembra 2014 v znení jej dodatkov doručené listom - oznámením o skončení pracovného pomeru 30. augusta 2016, ako aj uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru. V odôvodnení poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, zistený skutkový stav a uzavrel, že právna úprava dôsledne rozlišuje medzi spôsobmi skončenia pracovného pomeru na základe právneho úkonu (dohodou, výpoveďou, okamžitým

skončením a skončením v skúšobnej dobe) a skončením pracovného pomeru dohodnutého na určitú dobu, kedy sa pracovný pomer neskončí ako následok právneho úkonu, ale na základe právnej udalosti, či nastúpením skutočnosti, na ktorú trvanie pracovného pomeru účastníci pracovnoprávneho vzťahu naviazali. Konštatoval, že strany netvrdili a ani súd z písomností predložených stranami nezistil, aby sa na skončení pracovného pomeru dohodli, ani aby niektorý z nich skončil pracovný pomer výpoveďou, okamžitým skončením alebo skončením v skúšobnej dobe. V danom prípade nešlo k zániku pracovného pomeru právnym úkonom, ale objektívnou skutočnosťou, a to z dôvodu uplynutia dohodnutej doby trvania pracovného pomeru, preto ustanovenie § 77 Zákonníka práce (na ktoré poukázal žalobca) súd prvej inštancie považoval za neaplikovateľné. V nadväznosti na uvedený záver súd prvej inštancie v súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru konštatoval, že jeho hmotnoprávnym predpokladom je výlučne neplatné skončenie pracovného pomeru, teda súdom konštatovaná neplatnosť právneho úkonu skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou. Nakoľko v danom prípade k skončeniu pracovného pomeru strán niektorým z týchto právnych úkonov nedošlo, je vylúčené, aby žalobcovi nárok na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru vznikol, bez ohľadu na spôsob rozhodnutia o určovacej časti žaloby. Žalobu v celom rozsahu uplatnených nárokov žalobcu vyhodnotil za nedôvodnú, a preto ju zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „CSP“).

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobu rozsudkom sp. zn. 11 CoPr 3/2018-182 zo 16. januára 2019 napadnutý rozsudok v zamietavom výroku a súvisiacom výroku potvrdil. Žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Odvolací súd sa stotožnil so spôsobom právneho posúdenia súdom prvej inštancie ohľadne otázky skončenia platne uzavretého pracovného pomeru na dobu určitú žalobcu u žalovaného, ku ktorému došlo z dôvodu, že nastala skutočnosť, na ktorú trvanie pracovného pomeru strany pracovnoprávneho vzťahu naviazali, t. j. v tomto konkrétnom prípade do ukončenia obchodného vzťahu žalovaného so spoločnosťou TESCO STORES a. s. založeného zmluvou č. 67/2014/FO. Za správny považoval aj právny názor súdu prvej inštancie, že výlučne neplatné skončenie pracovného pomeru, teda súdom vyslovená neplatnosť skončenia pracovného pomeru (výpoveďou, okamžitým zrušením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou) je hmotnoprávnym predpokladom vzniku nároku na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru. V predmetnej veci bola žaloba zamietnutá, nedošlo k neplatnému skončeniu pracovného pomeru zákonom predpokladaným spôsobom, preto žalobcovi nevznikol nárok na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalobcu v súvislosti s tým, že súd prvej inštancie nerozhodol o jeho návrhu na zmenu žaloby, ktorou sa domáhal aj určenia, že jeho pracovný pomer so žalovaným bol uzavretý na dobu neurčitú. Vychádzal z toho, že súd prvej inštancie o tomto jeho návrhu na zmenu žaloby rozhodol uznesením na pojednávaní dňa 5. októbra 2017 za prítomnosti žalobcu, jeho právnej zástupkyne, ako aj právnej zástupkyne protistrany tak, že nepripustil navrhovanú zmenu žaloby, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil. V súvislosti s ďalšími námietkami žalobcu odvolací súd vysvetlil podstatu práva na spravodlivý súdny proces a uviedol, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie jednoznačne zodpovedal otázky nastolené žalobným návrhom, resp. vedúce k rozhodnutiu o nich a vysvetlil svoje úvahy, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby. Zdôraznil, že pokiaľ súd prvej inštancie nereagoval na všetky otázky nastolené žalobcom, ktoré podľa neho boli podstatné, ale súd ich za také (správne) nepokladal, pretože nesmerovali k žalobe nastolenej právnej otázke nedošlo k porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy. K nevykonaniu navrhnutého dokazovania výsluchom sporovej strany odvolací súd poukázal na ustanovenia § 187 ods. 2, § 195 ods. 1, čl. 13 CSP a uviedol, že namietaný nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie v súvislosti s tým, že ho súd prvej inštancie nevypočul nepovažoval za dôvodný. V tomto kontexte dodal, že výsluch strany sporu je len jedným z dôkazných prostriedkov a bolo na úvahe konajúceho súdu či výsluch strany - žalobcu, v konaní zastúpenej advokátom vykoná alebo nie. Napadnutý rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1, 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 2 a § 255 ods. 1 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namietal, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a zároveň, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Nesprávny procesný postup súdu mal spočívať v nedostatku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu považoval za nedostatočné a arbitrárne, v rozpore s princípom spravodlivosti. Zároveň namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Podľa žalobcu „odvolací súd mal prv v rámci vyriešenia predbežnej otázky vysporiadať s tým, že či boli splnené zákonné podmienky na uzatvorenie pracovného pomeru na dobu určitú, (čo by dávalo odpoveď na otázku, či bol pracovný pomer uzatvorený na dobu určitú alebo neurčitú) a až potom by mohol argumentovať, či na podanú žalobu je možné aplikovať ustanovenie § 77 Zákonníka práce. Odvolací súd sa však k tejto právnej otázke vôbec nevyjadril.“. Zároveň namietal, že odvolací súd nezaujal právny názor k právnej argumentácii žalobcu k aplikácii ustanovenia § 48 Zákonníka práce a k aplikácii výkladu obsiahnutého v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie (C-378/07), ktorý interpretoval Smernicu Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú. Z uvedeného dôvodu vyslovený právny názor odvolacieho súdu považoval za nesprávny a odkláňajúci sa od záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky (III. ÚS 72/2010, I. ÚS 242/2007, IV. ÚS 49/2006, III. ÚS 192/2006, I. ÚS 164/2012), od právneho názoru Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-378/379/380/07 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedeného pod sp. zn. 7 Cdo 15/2013. Navrhol zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň predložil návrh na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

6. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že sa odvolací súd vôbec nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu s poukazom na aplikáciu § 48 Zákonníka práce a Smernice Rady č. 1999/70/ES, ako aj s tým, že sa odvolací súd nevyjadril k právnemu názoru na danú problematiku a na judikatúru, na ktorú poukazovali strany sporu. V tomto kontexte uviedol, že žalobca v prvostupňovom konaní, ako aj v odvolacom konaní nepoukázal na žiadnu judikatúru Slovenskej republiky, Súdneho dvora Európskej únie a Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré by rozhodovali v rovnakej, či v obdobnej veci. Vo vzťahu k aplikácii výkladu obsiahnutého v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie (C-378/07), ktorý interpretoval smernicu Smernice Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú zdôraznil, že všeobecný súd rozhodoval v odlišnej skutkovej a právnej veci (o neplatnosť skončenia pracovného pomeru) v porovnaní s vyššie uvedeným judikátom Súdneho dvora Európskej únie. Podľa jeho názoru žalobca nepreukázal dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Navrhol dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť a rozhodnúť o trovách konania. Zároveň žiadal, aby nebolo vydané osobitné rozhodnutie o povolení odkladu právoplatnosti rozsudku.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

8. Posúdením návrhu dovolateľa o odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre vyhovieť návrhu v zmysle ustanovenia § 444 ods. 2 CSP, a preto v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho

stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

11. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

14. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

15. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94). Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4 Cdo 140/2019 alebo sp. zn. 4 Cdo 120/2019).

16. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f/ CSP dovolateľ namietal vadu zmätočnosti týkajúcu sa náležitého neodôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nevysporiadanie sa s právnou argumentáciou žalobcu ohľadne ustanovenia § 48 Zákonníka práce a Smernice Rady č. 1999/70/ES, ako aj s judikatúrou najvyššieho súdu a európskou judikatúrou, ktorú strany uviedli, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdili.

17. V preskúmvanej veci sa žalobca domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru dojednaného na dobu určitú do ukončenia obchodného vzťahu so spoločnosťou TESCO STORES SR, a. s. založeného zmluvou č. 67/2014/FO. Listom žalovanej z 23. augusta 2016 bolo žalobcovi oznámené skončenie obchodného vzťahu žalovaného so spoločnosťou TESCO STORES SR a. s. k 31. augustu 2016 a týmto dňom sa skončil tiež pracovný pomer dojednaný medzi stranami sporu podľa čl. III pracovnej zmluvy z 30. septembra 2014. Dôvodom zamietnutia žaloby bola procesná neprípustnosť žalobného nároku o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru na základe inej skutočnosti, nie právneho úkonu z dôvodu, že súdy nižších inštancií zhodne dospeli k záveru, že ani extenzívnym či analogickým použitím ustanovenia § 77 Zákonníka práce, nie je možné vyvodit' procesnú prípustnosť určenia neplatnosti tiež iných spôsobov skončenia pracovného pomeru ako výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou.

18. K namietanému nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia vo veci samej dovolací súd uvádza, že z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že súdy oboch inštancií nedostatočným odôvodnením rozhodnutia dovolateľovi znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06).

19. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Odvolací súd v bodoch 22 až 27 svojho rozsudku sa náležite vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami, ako aj konštatoval správnosť právneho posúdenia, v súlade so zisteným skutkovým stavom. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu vyhotoviť, tzv. skrátené odôvodnenie (§ 387 ods. 2 CSP) v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V danom prípade sa odvolací súd nielen stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ale sa aj náležite vysporiadal s relevantnými tvrdeniami žalobcu v odvolaní, ktoré mali vecnú súvislosť s prejednávanou vecou v súlade s § 387 ods. 3 CSP. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (C-378, 379, 380/07) i rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 15/2013 sa týkali odlišných skutkových okolností ako v danom prípade, a preto nebolo povinnosťou súdov oboch inštancií sa s nimi vysporiadať.

20. Podľa ustálenej súdnej praxe odvolacieho súdu prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (R 24/2017, sp. zn. 1 Cdo 202/2017, sp. zn. 2 Cdo 101/2017, sp. zn. 3 Cdo 94/2017, sp. zn. 4 Cdo 47/2017, sp. zn. 5 Cdo 145/2016, sp. zn. 7 Cdo 113/2017, sp. zn. 8 Cdo 76/2018). Aj podľa názoru ústavného súdu prípadná nepreskúmateľnosť

rozhodnutia súdu, neúplne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie vecí nezakladajú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Právne závery vyjadrené v tejto časti rozhodnutia dovolacieho súdu sú považované za ústavne konformné (I. ÚS 61/2019). S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolateľ neopodstatnene namietal porušenie procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá prípustnosť dovolania.

21. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré nie sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Táto otázka má byť vymedzená tak, aby odpoveď na ňu priniesla vyriešenie právneho problému, a zároveň aby jej právne posúdenie odvolacím súdom prinieslo všeobecné riešenie tej istej typovej právnej situácie. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením dovolacieho dôvodu a právnou otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti riešenia (§ 421) táto otázka spadá. Takéto riešenie významovo nespadá pod vymedzenie dovolacieho dôvodu (§ 432 ods. 2 CSP).

22. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/, resp. písm. b/ CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritornému dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia vecí (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (sp. zn. 4 Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

23. Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 CSP, dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od riešenia otázky nastolenej dovolateľom týkajúcej sa posúdenia, či pracovný pomer medzi stranami sporu (ne) bol uzavretý na dobu určitú. Z obsahu spisu vyplýva, že súdom prvej inštancie nebola pripustená zmena žaloby týkajúca sa určenia, že pracovný pomer medzi stranami sporu založený pracovnou zmluvou z 30. septembra 2014 bol uzavretý na dobu neurčitú (v spise na č. l. 114), a preto súdy nižších inštancií boli viazaní žalobným návrhom o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dojednaného na dobu určitú. Z obsahu žaloby je nepochybné, že žalobca namietal neplatnosť skončenia pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 77 Zákonníka práce.

24. Žalobou podľa ustanovenia § 77 Zákonníka práce môže zamestnanec aj zamestnávateľ uplatniť na súde neplatnosť právneho úkonu o skončení pracovného pomeru. Je to výlučný spôsob, ktorým môžu zamestnanec i zamestnávateľ dosiahnuť neplatnosť skončenia pracovného pomeru, t. j. ak ku skončeniu pracovného pomeru malo dôjsť niektorým zo spôsobov a to výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou, na základe právneho úkonu. Týmto je zároveň vylúčené,

aby sa zamestnanec domáhal neplatnosti z rovnakého právneho dôvodu (základu) určovacou žalobou a nie na základe žaloby podľa § 77 Zákonníka práce. Ak by sa pracovný pomer skončil iným spôsobom než výpoveďou, okamžitým skončením pracovného pomeru, skončením v skúšobnej dobe alebo na základe dohody o skončení pracovného pomeru, zamestnanec by mal mať možnosť namietať neplatné skončenie pracovného pomeru na základe určovacej žaloby. Určenie neplatnosti takéhoto skončenia pracovného pomeru sa neriadi ustanovením § 77 Zákonníka práce; v týchto prípadoch môže byť neplatnosť skúmaná kedykoľvek, ak je na takomto určení naliehavý právny záujem (§ 137 písm. c/ CSP).

25. Z rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu je známe, že v druhovo identických veciach týkajúcich sa žalovaného, ale s iným zamestnancom najvyšší súd rozhodoval a to v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 8/2020 a pod sp. zn. 9 Cdo 82/2020 (pri totožnom skutkovom a právnom základe veci, totožnom zamestnávateľovi a inom zamestnancovi, avšak zastúpenom tou istou advokátkou).

26. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 8/2020 z 18. februára 2020 dovolací súd dovolanie odmietol; Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení č. k. II ÚS 45/2021-22 z 11. februára 2021 návrhu na odklad vykonateľnosti nevyhovela a ústavnú sťažnosť zamestnanca odmietol.

27. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 9 Cdo 82/2020 z 27. októbra 2021 dovolací súd dovolanie odmietol. Z odôvodnení oboch rozhodnutí vyplýva totožný záver o neprípustnosti namietanej vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a záver o neprípustnosti dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

28. V danom prípade dovolací súd nepovažoval dovolací dôvod týkajúci sa namietaneho nesprávneho právneho posúdenia (§ 421 ods. 1 CSP) vo vzťahu k nastolenej otázke za relevantný z hľadiska jeho prípustnosti, a preto sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia nezaoberal. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci však významovo nezodpovedá kritériám vyplývajúcim z ustanovenia § 432 ods. 2 CSP.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd odmietol dovolanie v súlade s ustanovením § 447 písm. c/ CSP vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 420 písm. f/ CSP a vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ CSP v súlade s ustanovením § 447 písm. f/ CSP, z dôvodu jeho neodôvodnenia prípustným dovolacím dôvodom vymedzeným spôsobom uvedeným v § 432 až § 435 CSP.

30. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že v súlade so zásadou úspechu žalovaného v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP) uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť náhradu trov dovolacieho konania žalovanému v plnom rozsahu. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.